

Sygn. akt VII U 960/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Grzegorz Gut

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014 r. w Warszawie

sprawy M. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 17 kwietnia 2014 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 960/14

UZASADNIENIE

Ubezpieczona M. S. w dniu 09.05.2014 r. złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji w/w organu rentowego z dnia 17.04.2014 r. znak (...) -4/05/I odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, iż z uwagi na daleko nadciśnienie tętnicze trzy przebyte zawały i wszczepione bajpasy, problemy ze stawami, nerkami chorobę wrzodową i ginekologiczną jest niezdolna do pracy (odwołanie k. 2-3a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 20. 05. 2014 r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. wskazując, że ubezpieczona nie spełnia podstawowej przesłanki przyznania jej prawa do świadczenia, albowiem nie jest niezdolna do pracy (odpowiedź na odwołanie ki. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

M. S., urodzony (...), z zawodu ogrodnik, na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo do powyższego świadczenia przysługiwało do dnia 31.12. 2013r. (k175 a .r.). W dniu 06.12 2013r. M. S. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 186 a.r.).

Odwołująca się została skierowana na badanie komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 11.04. 2014r. stwierdziła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (k. 204 a.r.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 17.04.2014r. organ rentowy omówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że nie jest ona niezdolna do pracy (k. 205 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego M. S. złożyła odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

Postanowieniem z dnia 30 maja 2014 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów :**kardiologa, diabetologa i gastrologa** celem ustalenia czy odwołująca utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa lub całkowita a jeżeli tak to na jaki okres ,ze szczególnym uwzględnieniem jaka jest data początkowa tej niezdolności.

Biegły gastroenterolog w swojej opinii wykazał (k-67) ,że odwołująca mimo owrzodzenia części żołądka nie może być zakwalifikowana jako co najmniej częściowo niezdolna do pracy. Biegły diabetolog w swojej opinii stwierdził ,i,z mimo ,że odwołująca choruje na cukrzycę nie stwierdza aby z przyczyn diabetologicznych nie była zdolna do pracy (k-73-74a.s.) Biegły kardiolog podzielił stanowisko w/w biegłych stwierdzając ,ze z przyczyn kardiologicznych odwołująca jest zdolna do pracy.(k -81-82 a.s.) Odwołująca mimo odebrania opinii biegłych 30.10.2014 r (k-97) i zakreślenia jej 7 dni na zajęcie stanowiska w sprawie i zgłoszenie ewentualnych wniosków dowodowych nie podjęła żadnych czynności .Na rozprawie w dniu 4 grudnia 2014 oświadczyła ,że co do zasady nie ma zastrzeżeń do opinii biegłych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonej, a także w oparciu o opinie sądowno-lekarskie. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalisty w celu jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego. Zdaniem Sądu opinie są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały sporządzone nie tylko w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, ale także z uwagi na okoliczność, że lekarze je sporządzający są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinie są wyczerpujące, a także sporządzono je w jasny i logiczny sposób. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni, albowiem dokonują wnikliwej

i rzetelnej oceny stanu zdrowia odwołującej. Nadto wskazać należy, że wszyscy biegli byli zgodni co do oceny stanu zdrowia odwołującej się i jego zdolności do pracy.

Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, że odwołująca się nie zakwestionowała oceny zdolności do pracy dokonanej przez biegłych .

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie M. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 17.04.2014 r. znak (...) -4/05/ I nie jest uzasadnione.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, zwanej dalej „ustawą o emeryturach ...”) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;

2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego- art. 13 ust. 1 ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03). Sąd Okręgowy podziela także w całości stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z 18 maja 2010 r., w którym wskazano, że stosując art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. należy brać pod uwagę „niezdolność do pracy w prawnym (a nie) potocznym znaczeniu, gdyż nie każdy gorszy stan zdrowotny uzasadnia stwierdzenie niezdolności do pracy. Tę uzasadnia dopiero utrata w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). Niezdolność do pracy w stopniu mniejszym niż "znacznym" nie jest niezdolnością do pracy objętą ochroną rentową” (por. wyrok Sądu Najwyższego – z 18 maja 2010 r., I UK 22/10).

Art. 12 ustawy o emeryturach... rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy- całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach...).

Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Na podstawie zebranego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem nie wypełnia ona podstawowej przesłanki niezbędnej do uzyskania prawa do tego świadczenia, a mianowicie nie została uznana za osobę niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu. Wnioskodawczyni wprawdzie cierpi na liczne schorzenia zdrowotne jednak jak wykazane zostało w niniejszym postępowaniu dysfunkcje te nie powodują nawet częściowej niezdolności do pracy. Zauważyć należy, iż zarówno organ rentowy w przeprowadzonym postępowaniu jak też biegli lekarze specjaliści powołani w sprawie przez Sąd wskazali, że występujące u wnioskodawczyni dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Wnioskodawczyni była nadto badana przez trzech różnych biegłych i żaden z nich nie miał wątpliwości, iż jest zdolna do wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma przesłanek

do zmiany spornej decyzji organu rentowego. Dlatego też, na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych, opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów, które są zbieżne z opiniami lekarzy ZUS Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.